

TEKSTY PRZYJĘTE

P8_TA(2016)0454

Plan działania UE przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie planu działania UE przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą (2016/2076(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania UE przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą” (COM(2016)0087),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie¹,
- uwzględniając Konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES) wdrożoną w UE rozporządzeniem Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 865/2006 ustanawiającym szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2015/451 z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES)²,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych z 2003 r. przeciwko korupcji,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych z 2000 r. przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej,
- uwzględniając Konwencję o różnorodności biologicznej (CBD) oraz Konwencję o ochronie gatunków dzikiej fauny i flory europejskiej oraz ich siedlisk (konwencję berneńską),
- uwzględniając raport Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości (UNODC) z 2016 r. w sprawie przestępstw przeciwko dzikiej faunie i florze na świecie,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 69/314 z dnia 30 lipca 2015 r. w

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0031.

² Dz.U. L 75 z 19.3.2015, s. 1.

- sprawie zwalczania nielegalnego handlu dziką fauną i florą,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia ONZ ds. Ochrony Środowiska 2/14 w sprawie nielegalnego handlu dziką fauną i florą oraz pochodzącymi z niej produktami,
 - uwzględniając oenzetowskie cele zrównoważonego rozwoju na lata 2015–2030,
 - uwzględniając Międzynarodowe Konsorcjum ds. Zwalczania Przestępstw przeciwko Dzikiej Faunie i Florze (ICCWC) obejmujące CITES, Interpol, UNODC, Bank Światowy oraz Światową Organizację Celną,
 - uwzględniając deklarację podpisaną w 2014 r. w Londynie na Konferencji w sprawie nielegalnego handlu gatunkami dzikiej fauny i flory,
 - uwzględniając deklarację z Pałacu Buckingham z 2016 r. w sprawie zapobiegania nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą w sektorze transportu,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiające obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna¹, a także sprawozdanie Komisji z 2016 r. z wdrażania tego rozporządzenia,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (połowy NNN)²,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 605/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1185/2003 w sprawie obcinania płetw rekinom na pokładach statków³ oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 206/2009 z dnia 5 marca 2009 r.⁴, które umożliwia przywóz 20 kg produktów rybołówstwa na własny użytek,
 - uwzględniając znaczenie Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa, ustanowionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 768/2005, w zwalczaniu nielegalnych połowów i nielegalnej sprzedaży gatunków wodnych,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne⁵,
 - uwzględniając dyrektywę Rady 1999/22/WE z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącą trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych⁶,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30

¹ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 23.

² Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

³ Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 1.

⁴ Dz.U. L 77 z 24.3.2009, s. 1.

⁵ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28.

⁶ Dz.U. L 94 z 9.4.1999, s. 24.

listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa¹,

- uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory²,
 - uwzględniając studium na temat przestępstw wobec dzikiej fauny i flory opublikowane w marcu 2016 r. przez departament tematyczny PE dla Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając sieć Natura 2000, która obejmuje kluczowe obszary rozrodu i odpoczynku gatunków rzadkich i zagrożonych oraz niektóre naturalne typy siedlisk, które są chronione w sposób odrębny,
 - uwzględniając sprawozdanie z projektu badawczego z 2014 r. dotyczącego działań UE w zakresie zwalczania przestępstw przeciwko środowisku (projektu EFFACE),
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 lutego 2016 r. w sprawie zwalczania finansowania terroryzmu,
 - uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego Komisji ONZ ds. Zapobiegania Przestępczości i Sądownictwa Karnego z dnia 4 marca 2003 r. pt. „Illicit trafficking in protected species of wild flora and fauna and illicit access to genetic resources” [Nielegalny handel chronionymi gatunkami dzikiej flory i fauny oraz nielegalny dostęp do zasobów genetycznych],
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 czerwca 2016 r. w sprawie planu działania UE przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą,
 - uwzględniając ocenę z 2016 r. przeprowadzoną w trybie pilnym przez Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) i Interpol pt. „The Rise of Environmental Crime” [Wzrost przestępczości przeciwko środowisku naturalnemu],
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Rybołówstwa i Komisji Prawnej (A8-0303/2016),
- A. mając na uwadze, że nielegalny handel dziką fauną i florą jest formą międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, której wartość szacuje się na ok. 20 mld EUR rocznie, że w ostatnich latach nastąpił wzrost tego procederu na całym świecie oraz że stał się on jedną z najpowszechniejszych i najbardziej lukratywnych form transgranicznej przestępczości zorganizowanej; mając na uwadze, że nielegalny handel dziką fauną i florą służy do finansowania innych form poważnej i zorganizowanej przestępczości oraz jest z nimi ściśle powiązany;
- B. mając na uwadze wielką skalę utraty różnorodności biologicznej na całym świecie, która stanowi szóstą falę masowego wymierania gatunków;

¹ Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.

² Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

- C. mając na uwadze, że różnorodność biologiczna na świecie i usługi ekosystemowe są zagrożone ze względu na zmianę sposobu użytkowania gruntów, niezrównoważone wykorzystywanie zasobów naturalnych, zanieczyszczenie i zmianę klimatu; mając na uwadze w szczególności, że wiele zagrożonych gatunków stoi przed większymi niż kiedyś wyzwaniami wynikającymi z szybkiej urbanizacji, utraty siedlisk oraz nielegalnego handlu dziką fauną i florą;
- D. mając na uwadze, że nielegalny handel dziką fauną i florą wywiera poważny negatywny wpływ na różnorodność biologiczną, istniejące ekosystemy, naturalne dziedzictwo krajów pochodzenia, zasoby naturalne i ochronę gatunków;
- E. mając na uwadze, że nielegalny handel dziką fauną i florą jest poważnym i coraz większym zagrożeniem dla światowego bezpieczeństwa, stabilności politycznej, rozwoju gospodarczego, lokalnych warunków życia i rządów prawa, w związku z czym domaga się strategicznego i skoordynowanego podejścia UE przy zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych podmiotów;
- F. mając na uwadze, że powstrzymanie nielegalnego handlu zagrożonymi gatunkami zwierząt i roślin oraz produktami pochodnymi ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju ONZ;
- G. mając na uwadze, że CITES to znaczące porozumienie międzynarodowe obejmujące 35 000 gatunków zwierząt i roślin, które obowiązuje od 1975 r. i które podpisały 183 strony (w tym wszystkie państwa członkowskie UE, a od lipca 2015 r. – sama UE);
- H. mając na uwadze, że polityka handlowa i rozwojowa powinna sprzyjać między innymi poprawie przestrzegania praw człowieka, dobrostanu zwierząt i ochrony środowiska;
- I. mając na uwadze, że wymiana informacji na temat handlu dziką przyrodą w UE (EU-TWIX) zapewnia od 2005 r. monitorowanie nielegalnego handlu gatunkami dzikiej fauny i flory przez utworzenie baz danych dotyczących konfiskat oraz kanałów komunikacji między urzędnikami w państwach europejskich;
- J. mając na uwadze, że niedostatek informacji i zaangażowania politycznego to główne przeszkody utrudniające skuteczną walkę z nielegalnym handlem dziką fauną i florą;
- K. mając na uwadze, że w unijnej agendzie bezpieczeństwa na lata 2015–2020 określono przestępstwo przeciwko dzikiej przyrodzie jako formę zorganizowanej przestępczości, którą należy zwalczać na szczeblu UE, przewidując dalsze sankcje karne w UE w drodze przeglądu istniejących przepisów dotyczących przestępstw przeciwko środowisku;
- L. mając na uwadze, że przeprowadzona w maju 2015 r. operacja COBRA III była największą w historii skoordynowaną akcją egzekwowania prawa międzynarodowego wymierzoną w nielegalny handel zagrożonymi gatunkami i doprowadziła do zatrzymania 139 osób oraz do 247 konfiskat mienia, które obejmowały kość słoniową, rośliny lecznicze, rogi nosorożca, łuskowce, palisander, żółwie oraz wiele innych gatunków roślin i zwierząt;
- M. mając na uwadze, że popyt na nielegalne produkty z dzikiej fauny i flory na rynkach przeznaczenia promuje korupcję w łańcuchu dostaw nielegalnego handlu dziką przyrodą;

- N. mając na uwadze, że UE jest nie tylko istotnym rynkiem docelowym i szlakiem tranzytowym dla nielegalnego handlu dziką fauną i florą, ale też punktem źródłowym przemytu niektórych zagrożonych europejskich gatunków fauny i flory;
- O. mając na uwadze, że w przyjętej w kwietniu 2013 r. rezolucji, popartej 25 lipca 2013 r. przez Radę Ekonomiczną i Społeczną ONZ, Komisja ONZ ds. Zapobiegania Przystępczości i Wymiaru Sprawiedliwości zachęca „państwa członkowskie do uznania nielegalnego handlu chronionymi gatunkami dzikiej fauny i flory przy udziale grup przestępczych za poważne przestępstwo”, a tym samym zrównania go z handlem ludźmi oraz handlem narkotykami;

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje plan działania Komisji przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą, w którym podkreślono potrzebę skoordynowanych działań na rzecz przeciwdziałania jego przyczynom, skutecznego wdrożenia i egzekwowania obowiązujących przepisów, a także zacieśnienia globalnej współpracy między krajami pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia;
2. wzywa Komisję, państwa członkowskie, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych oraz agencje unijne Europol i Eurojust do uznania, że przestępczość przeciwko dzikiej faunie i florze stanowi poważne i rosnące zagrożenie oraz do potraktowania tego problemu jako priorytetu politycznego; podkreśla potrzebę kompleksowych i skoordynowanych podejść w różnych obszarach polityki, w tym dotyczącej handlu, rozwoju, spraw zagranicznych, transportu i turystyki oraz sprawiedliwości i spraw wewnętrznych;
3. podkreśla, że zasadnicze znaczenie dla wdrażania planu działania ma określenie i przydzielenie odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych; podkreśla potrzebę wyasygnowania odpowiednich zasobów finansowych w budżecie UE i w budżetach krajowych w celu zapewnienia skutecznej realizacji tego planu;
4. uznaje znaczenie planu działania, jednak podkreśla jego braki w odniesieniu do uwzględnienia gatunków wodnych;
5. domaga się pełnego i terminowego wdrożenia wszystkich elementów planu działania w celu odzwierciedlenia pilnej potrzeby powstrzymania nielegalnych praktyk niezgodnych z zasadami zrównoważonego rozwoju oraz zapobiegania dalszemu zanikaniu gatunków; wzywa Komisję do corocznego przekazywania Parlamentowi i Radzie na piśmie aktualnych informacji na temat wdrażania oraz do opracowania szczegółowego mechanizmu stałego monitorowania i oceny poczynionych postępów, w tym działań podejmowanych przez państwa członkowskie;
6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia lepszej ochrony siedlisk gatunków docelowych oraz podkreśla, że należy zapewnić większą ochronę obszarów określonych jako wrażliwe ekosystemy morskie, obszary morskie o znaczeniu ekologicznym lub biologicznym oraz obszary sieci Natura 2000;
7. wzywa Komisję do ustanowienia specjalnego urzędu koordynatora ds. nielegalnego handlu dziką fauną i florą na wzór modelu wykorzystanego przy zwalczaniu handlu ludźmi w celu zapewnienia połączonych działań różnych służb Komisji i państw członkowskich;

8. przypomina Komisji, że wiele gatunków wodnych jest również zagrożonych wyginięciem, co wywrze niekorzystny wpływ na zrównoważony charakter wielu ekosystemów;
9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego prowadzenia badań naukowych nad technologicznym dostosowaniem narzędzi połowowych w celu unikania przyłowu, biorąc pod uwagę fakt, że szereg gatunków, w tym żółwi, jest zagrożonych zarówno przez przyłów, jak i nielegalny handel dziką fauną;

Zapobieganie nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą oraz przeciwdziałanie jego przyczynom

10. apeluje do UE, państw trzecich, zainteresowanych stron i społeczeństwa obywatelskiego o ukierunkowane i skoordynowane kampanie informacyjne mające na celu zmniejszenie popytu związanego z nielegalnym handlem produktami z dzikiej fauny i flory za pośrednictwem rzeczywistej i trwałej zmiany zachowań indywidualnych i zbiorowych; uznaje rolę, jaką organizacje społeczeństwa obywatelskiego mogą odgrywać we wspieraniu planu działania;
11. wzywa UE do wspierania inicjatyw promujących rozwój alternatywnych i zrównoważonych źródeł utrzymania dla społeczności wiejskich żyjących blisko dzikiej fauny i flory, w celu zwiększenia lokalnych korzyści ze stosowania środków ochronnych, zminimalizowania konfliktów między ludźmi a dziką przyrodą oraz propagowania dzikiej przyrody jako cennego źródła dochodów społeczności; uważa, że takie inicjatywy, o ile są podejmowane w porozumieniu z zainteresowanymi społecznościami, zwiększą wsparcie przeznaczane na ochronę oraz zrównoważone gospodarowanie dzikimi populacjami i ich siedliskami;
12. podkreśla, że ochrona dzikiej przyrody musi być kluczowym elementem strategii UE na rzecz zmniejszenia ubóstwa w skali globalnej, i apeluje o włączenie działań, które umożliwiają społecznościom lokalnym czerpanie bezpośrednich korzyści z zaangażowania w ochronę dzikiej fauny i flory, do różnych umów o współpracy negocjowanych z państwami trzecimi;
13. przypomina Komisji, że nielegalny handel gatunkami wodnymi wywiera też wpływ na rozwój gospodarczy społeczności obszarów przybrzeżnych i podatność środowiskową naszych wód;
14. wzywa UE, by w trybie pilnym zajęła się problemem korupcji i braków w międzynarodowych środkach z zakresu zarządzania w całym łańcuchu nielegalnego handlu dziką fauną i florą; wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy z krajami partnerskimi w ramach Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji i innych forów na rzecz zwalczania tego problemu na rynkach pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia; wzywa państwa członkowskie do pełnego przestrzegania i skutecznego wdrażania przepisów tej konwencji; z zadowoleniem przyjmuje międzynarodowe zobowiązanie do zwalczania korupcji na mocy art. 10 rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 69/314 z lipca 2015 r.;
15. dostrzega potrzebę dostarczenia państwom pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia pomocy, wytycznych i szkoleń w odniesieniu do dochodzenia, egzekwowania przepisów i postępowań sądowych na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym;

podkreśla potrzebę skutecznego skoordynowania tych działań z wszystkimi zaangażowanymi w nie agencjami; wzywa UE do wspierania wymiany najlepszych praktyk oraz do umożliwiania w razie potrzeby udostępniania sprzętu specjalistycznego i wiedzy fachowej;

16. odnotowuje konkluzje Rady z dnia 20 czerwca 2016 r. w sprawie planu działania UE przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą, uznając, że przestępstwa przeciwko dzikiej przyrodzie stanowią poważne i coraz większe zagrożenie dla różnorodności biologicznej i środowiska, a także dla bezpieczeństwa światowego, rządów prawa, praw człowieka i zrównoważonego rozwoju; wyraża głębokie ubolewanie z powodu braku jasnych zobowiązań państw członkowskich; podkreśla decydującą rolę państw członkowskich w pełnym i spójnym wdrażaniu planu działania na szczeblu krajowym oraz w realizacji celów w nim wyznaczonych;
17. wzywa rządy krajów dostarczających do: (i) podniesienia poziomu praworządności i stworzenia skutecznych metod odstraszenia przez wzmocnienie procedur w zakresie prowadzenia dochodzeń, ścigania przestępstw i wydawania wyroków; (ii) ustanowienia bardziej rygorystycznych przepisów uznających nielegalny handel dziką fauną i florą za „poważne przestępstwo” zasługujące na takie samo traktowanie i mające taką samą wagę jak inne formy transgranicznej przestępczości zorganizowanej; (iii) przydzielenia większej ilości zasobów na potrzeby walki z przestępstwami przeciwko dzikiej przyrodzie, zwłaszcza w celu lepszego egzekwowania prawa dotyczącego dzikiej fauny i flory, kontroli handlowych, monitorowania oraz wykrywania i konfiskowania przez służby celne; (iv) zobowiązania się do prowadzenia polityki „zerowej tolerancji” wobec korupcji;

Poprawa skuteczności wdrażania i egzekwowania przepisów

18. wzywa państwa członkowskie do opracowania planów działania dotyczących nielegalnego handlu dziką fauną i florą określających szczegółowo strategię egzekwowania przepisów oraz kary, a także do publikowania i wymiany informacji dotyczących konfiskat i aresztowań w związku z przestępstwami przeciwko dzikiej przyrodzie w celu zapewnienia spójności i zharmonizowanych podejść między państwami członkowskimi; popiera stworzenie mechanizmu służącego regularnemu przekazywaniu Komisji aktualnych danych i informacji o konfiskatach i aresztowaniach w państwach członkowskich oraz propagowaniu wymiany najlepszych praktyk;
19. podkreśla znaczenie pełnego wdrożenia i egzekwowania unijnych rozporządzeń dotyczących dzikiej fauny i flory;
20. proponuje, aby kary za nielegalny handel dziką fauną i florą – zwłaszcza na obszarach z wrażliwymi ekosystemami morskimi lub na obszarach sieci Natura 2000 – były wystarczająco surowe, by odstraszyć potencjalnych przestępców;
21. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by organy ścigania, prokuratury i krajowe organy sądownicze dysponowały niezbędnymi środkami finansowymi i zasobami kadrowymi, a także odpowiednią wiedzą fachową, umożliwiającymi im walkę z przestępczością przeciwko dzikiej faunie i florze; usilnie zachęca Komisję i państwa członkowskie do intensywniejszych działań szkoleniowych i informacyjnych skierowanych do wszystkich odpowiednich agencji i instytucji;

22. pochwała wysiłki Europejskiej Sieci Wdrażania i Egzekwowania Prawa Ochrony Środowiska (IMPEL), Europejskiej Sieci Organów Ścigania w dziedzinie Środowiska (ENPE), Europejskiego Forum Sędziów w dziedzinie Ochrony Środowiska (EUFJE) oraz sieci funkcjonariuszy policji zajmujących się zwalczaniem przestępstw przeciwko środowisku (EnviCrimeNet);
23. odnotowuje włączenie nielegalnego handlu dziką fauną i florą do unijnej agendy bezpieczeństwa na lata 2015–2020, w której uznano, że nielegalny handel gatunkami dzikiej fauny i flory zagraża różnorodności biologicznej w regionach pochodzenia, zrównowazonemu rozwojowi i stabilności regionalnej;
24. sugeruje, by państwa członkowskie inwestowały wpływy z grzywien nakładanych za nielegalny handel w ochronę i zachowanie dzikiej fauny i flory;
25. domaga się zdecydowanej zmiany w zakresie zbierania informacji, stanowienia prawa i jego egzekwowania oraz walki z korupcją w odniesieniu do nielegalnego handlu dziką fauną i florą w państwach członkowskich UE oraz w innych krajach przeznaczenia i tranzytu; w związku z tym wzywa Komisję do poświęcenia szczególnej uwagi tym aspektom administracyjnym oraz związanym z kontrolą egzekwowania międzynarodowych norm dotyczących nielegalnego handlu dziką fauną i florą;
26. podkreśla, że harmonizacja strategii politycznych i ram prawnych w odniesieniu do przestępstw przeciwko dzikiej przyrodzie jest szczególnie ważna, gdyż pomaga unikać „migracji” siatek przestępczych zajmujących się tego rodzaju działalnością;
27. podkreśla potrzebę lepszej współpracy między właściwymi agencjami oraz sprawnej i terminowej wymiany danych między organami odpowiedzialnymi za wdrażanie i egzekwowanie na szczeblu krajowym i unijnym; wzywa do utworzenia strategicznych sieci egzekwowania przepisów na szczeblu UE i państw członkowskich w celu ułatwienia i poprawy takiej współpracy; wzywa wszystkie państwa członkowskie do utworzenia jednostek ds. przestępczości przeciwko dzikiej faunie i florze w celu ułatwienia wdrażania w różnych agencjach;
28. wzywa państwa członkowskie do stałego dostarczania Europolowi istotnych informacji i danych wywiadowczych; wzywa Europol do uwzględnienia problemu przestępstw przeciwko dzikiej faunie i florze w następnej ocenie zagrożenia poważną i zorganizowaną przestępczością (SOCTA); wzywa do stworzenia w Europolu specjalnej jednostki ds. przestępczości przeciwko dzikiej florze i faunie, która będzie dysponowała międzynarodowymi uprawnieniami i obowiązkami, dostatecznymi zasobami finansowymi i kadrowymi w celu scentralizowanego gromadzenia i analizowania informacji oraz koordynowania strategii egzekwowania prawa i dochodzeń;
29. wzywa Komisję do promowania systemu EU-TWIX jako sprawdzonego i dobrze działającego narzędzia umożliwiającego wymianę danych i informacji między państwami członkowskimi oraz do zapewnienia długoterminowego wkładu finansowego w ten system; uważa, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego mogą odegrać istotną rolę w egzekwowaniu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie przestępstw przeciwko dzikiej przyrodzie; apeluje o dalszą współpracę między UE i państwami członkowskimi w celu wspierania takich wysiłków organizacji pozarządowych;

30. odnotowuje powiązania między przestępczością przeciwko dzikiej faunie i florze a innymi formami przestępczości zorganizowanej, m.in. praniem pieniędzy oraz finansowaniem bojówek i grup terrorystycznych, i uznaje współpracę międzynarodową w dziedzinie walki z nielegalnymi przepływami finansowymi za priorytet; wzywa UE i państwa członkowskie do wykorzystania wszystkich odpowiednich instrumentów, w tym współpracy z sektorem finansowym, oraz do monitorowania i prowadzenia badań nad skutkami nowych produktów i praktyk finansowych stosowanych w tej działalności;
31. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia przepisów dyrektywy 2008/99/WE w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne oraz do ustalenia odpowiednich poziomów sankcji za przestępstwa przeciwko dzikiej faunie i florze; wyraża zaniepokojenie, że niektóre państwa członkowskie jak dotąd nie wdrożyły w pełni ww. dyrektywy, i wzywa Komisję do oceny wdrożenia w poszczególnych państwach członkowskich, zwłaszcza w odniesieniu do kar, oraz do zapewnienia wytycznych; wzywa Komisję do przeglądu dyrektywy 2008/99/WE, w szczególności pod kątem jej skuteczności w walce z przestępstwami przeciwko dzikiej faunie i florze, w ramach czasowych określonych w unijnej agendzie bezpieczeństwa oraz do przedłożenia w razie potrzeby wniosku dotyczącego jej zmiany; wzywa Komisję, by podjęła kroki zmierzające do określenia i wdrożenia wspólnych norm minimalnych odnoszących się do definiowania przestępstw oraz kar związanych z nielegalnym handlem dziką fauną i florą, zgodnie z art. 83 ust. 1 TFUE dotyczącym szczególnie poważnej przestępczości o wymiarze transgranicznym;
32. uważa, że należy bardziej uwypuklić wymiar celny planu działania zarówno w odniesieniu do współpracy z krajami partnerskimi, jak i do lepszego i skuteczniejszego wdrażania w Unii; oczekuje w związku z tym na przegląd wdrożenia i egzekwowania obowiązujących ram prawnych UE, który ma zostać przeprowadzony przez Komisję w 2016 r., i domaga się, aby zawierał on ocenę procedur celnych;
33. wzywa państwa członkowskie do skutecznego wdrożenia i przestrzegania Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, będącej podstawą międzynarodowych działań i wzajemnej pomocy prawnej oraz kluczowym krokiem ku wypracowaniu wspólnego skoordynowanego podejścia do zwalczania przestępstw przeciwko dzikiej przyrodzie; w związku z tym wyraża głębokie ubolewanie, że jedenaście państw członkowskich nie wdrożyło dotychczas tej konwencji; wzywa te państwa członkowskie do jak najszybszego wdrożenia konwencji;
34. uważa, że działania zapobiegające przestępstwom przeciwko dzikiej przyrodzie wymagają konsekwentnych, skutecznych i odstraszających sankcji karnych; wzywa państwa członkowskie do uznania nielegalnego handlu dziką fauną i florą za poważne przestępstwo zgodnie z art. 2 lit. b) Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej;
35. uznaje, że organy sądowe i prokuratorzy w państwach członkowskich potrzebują wytycznych dotyczących ścigania i nakładania kar, a urzędnicy celni i urzędnicy organów ścigania na punktach wejścia do UE – szkoleń; uważa, że takie inicjatywy UNEP jak światowy program dla sędziów (Global Judges Programme) oraz partnerstwo na rzecz zielonej inicjatywy celnej są wzorami do naśladowania;
36. wzywa Komisję, odpowiednie agencje UE i państwa członkowskie do uznania skali

nielegalnego handlu dziką fauną i florą w internecie oraz do budowania potencjału w ramach jednostek ds. przestępstw przeciwko środowisku i jednostek celnych, koordynacji z jednostkami ds. cyberprzestępczości oraz współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, aby umożliwić korzystanie z pomocy transgranicznych jednostek specjalizujących się w cyberprzestępczości;

37. wzywa państwa członkowskie i Komisję do współpracy z operatorami platform mediów społecznościowych, wyszukiwarek i platform handlu elektronicznego w związku z problemem nielegalnego handlu dziką fauną i florą w internecie; wzywa państwa członkowskie i Komisję do wzmocnienia środków kontroli oraz do opracowania strategii zwalczania potencjalnie nielegalnej działalności w internecie; w tym kontekście wzywa Komisję do opracowania wytycznych dotyczących sposobów radzenia sobie z problemem przestępstw internetowych przeciwko dzikiej faunie i florze na szczeblu UE;
38. wzywa organy ścigania UE i państw członkowskich do określenia i monitorowania wzorów innych form poważnej i zorganizowanej przestępczości, takich jak handel ludźmi, w celu wsparcia działań prewencyjnych i badania nieprawidłowości w łańcuchu dostaw przy zwalczaniu nielegalnego handlu dziką fauną i florą, na przykład podejrzanych przesyłek i transakcji finansowych;
39. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE wzięła udział w COP17 po raz pierwszy jako strona CITES, a ponadto pochwała, że UE i państwa członkowskie wykazują zdecydowane zaangażowanie w sprawy dotyczące tej konwencji oraz zapewniają jej znaczne wsparcie finansowe;
40. pochwała proces przeglądu eksperckiego UNEP, którego celem jest określenie powszechnie uznawanej definicji przestępstwa przeciwko środowisku; zauważa w tym względzie, że granice prawne między różnymi rodzajami przestępstw przeciwko środowisku są niekiedy niejasne, co może ograniczać możliwości skutecznego ścigania i karania;

Wzmocnienie globalnego partnerstwa

41. wzywa Komisję i państwa członkowskie do intensywniejszego dialogu i współpracy z krajami pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia w łańcuchu nielegalnego handlu dziką fauną i florą, a także do dostarczania im pomocy technicznej i gospodarczej oraz wsparcia dyplomatycznego; uważa, że UE musi podejmować na szczeblu międzynarodowym działania mające na celu wspieranie państw trzecich w walce z nielegalnym handlem dziką fauną i florą oraz przyczyniać się do dalszego rozwoju niezbędnych ram prawnych za pośrednictwem umów dwu- i wielostronnych;
42. podkreśla, że szerząca się korupcja, słabość instytucjonalna, erozja państwa, niegospodarność i niskie kary za przestępstwa przeciwko dzikiej przyrodzie stanowią główne wyzwania, którym należy stawić czoła, aby skutecznie zwalczać transgraniczny handel dziką fauną i florą; wzywa UE, by wspierała kraje rozwijające się w ich wysiłkach na rzecz ograniczenia zachęt do kłusownictwa przez zwiększenie możliwości ekonomicznych oraz promowanie dobrego sprawowania władzy i praworządności;
43. wzywa instytucje UE, państwa członkowskie i wszystkie zainteresowane państwa do bardziej systematycznego badania powiązań między nielegalnym handlem dziką fauną i

florą a konfliktami regionalnymi i terroryzmem;

44. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia funduszu powierniczego lub podobnego porozumienia prawnego na mocy art. 187 zmienionego rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Unii w celu zabezpieczenia obszarów chronionych, a także zwalczania nielegalnego handlu dziką fauną i florą oraz kłusownictwa w ramach planu działania przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą;
45. wzywa UE do modernizacji wsparcia finansowo-technicznego zapewnianego w ramach Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju i Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), którego celem jest pomoc krajom rozwijającym się we wdrażaniu krajowych regulacji dotyczących dzikiej przyrody zgodnie z zaleceniami CITES, zwłaszcza krajom, które nie dysponują wystarczającymi zasobami, aby móc egzekwować przepisy i ścigać przemytników;
46. wzywa Komisję, aby rozważyła finansowanie w ramach Instrumentu Partnerstwa inicjatyw mających na celu ograniczenie popytu na nielegalne produkty z dzikiej fauny i flory na kluczowych rynkach zgodnie z priorytetem 1 planu działania; podkreśla, że udział społeczeństwa obywatelskiego w strukturach monitorowania na podstawie rozdziałów dotyczących handlu i zrównoważonego rozwoju w umowach handlowych zawieranych przez UE może odgrywać istotną rolę w tym zakresie;
47. podkreśla, jak ważne jest, aby w ramach partnerstwa strategicznego UE-Chiny zająć się drażliwą kwestią rosnącego popytu na produkty z dzikiej fauny i flory, np. z kości słoniowej, rogu nosorożca i kości tygrysich, gdyż popyt ten stwarza realne zagrożenie dla ochrony tych gatunków i ogólnie dla różnorodności biologicznej;
48. wzywa Komisję do włączania obowiązkowych i możliwych do wyegzekwowania rozdziałów dotyczących zrównoważonego rozwoju do wszystkich umów i negocjacji handlowych UE, ze szczególnym uwzględnieniem powstrzymania nielegalnego handlu dziką fauną i florą we wszystkich sektorach gospodarki, a ponadto apeluje do Komisji o włączanie analiz tych przepisów do swoich sprawozdań z realizacji; wzywa Komisję do położenia większego nacisku na wdrażanie CITES i środków zapobiegających przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie w ramach systemu GSP+;
49. zauważa, że korupcja jest jednym z głównych czynników, które umożliwiają nielegalny handel dziką fauną i florą oraz nielegalnymi produktami z dzikiej fauny i flory, a także sprzyjają temu procederowi; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie podjęte w strategii Komisji pt. „Handel z korzyścią dla wszystkich”, aby we wszystkich przyszłych umowach handlowych umieszczać ambitne przepisy antykorupcyjne w celu przeciwdziałania bezpośrednim i pośrednim skutkom korupcji oraz nielegalnego handlu dziką fauną i florą; w związku z tym wzywa Komisję do poświęcenia najwyższej uwagi aspektom administracyjnym oraz związanym z kontrolą stosowania norm międzynarodowych handlu dziką fauną i florą;
50. wzywa UE, aby zbadała w ramach WTO, w jaki sposób globalne systemy handlu i ochrony środowiska mogą się wzajemnie lepiej wspierać, zwłaszcza w związku z bieżącymi pracami nad wzmocnieniem spójności między WTO a wielostronnymi umowami środowiskowymi, a także w świetle umowy o ułatwieniach w handlu, która otwiera nowe możliwości współpracy między urzędnikami zajmującymi się cłami,

dziką fauną i florą oraz handlem, szczególnie w krajach rozwijających się; uważa, że należy zbadać dodatkowe możliwości współpracy między WTO a CITES, zwłaszcza pod względem zapewniania pomocy technicznej urzędnikom z krajów rozwijających się oraz budowania ich zdolności w odniesieniu do kwestii handlowych i środowiskowych;

51. podkreśla kluczową rolę współpracy międzynarodowej organizacji w łańcuchu egzekwowania prawa; wzywa UE i państwa członkowskie do dalszego wspierania Międzynarodowego Konsorcjum ds. Zwalczania Przepływów przeciwko Dzikiej Faunie i Florze (ICCWC); z zadowoleniem przyjmuje wszelkie zwiększenie tego wsparcia, w tym zapewnienie środków finansowych i wiedzy fachowej, aby ułatwić budowanie zdolności, promować wymianę informacji i danych wywiadowczych oraz wspieranie egzekwowania i przestrzegania przepisów; wzywa Komisję do wykorzystania wskaźników ICCWC do oceny skuteczności wsparcia finansowego UE przekazywanego państwom trzecim na walkę z nielegalnym handlem dziką fauną i florą, a także do ułatwienia jednolitej i wiarygodnej oceny finansowania rozwoju;
52. z zadowoleniem przyjmuje takie międzynarodowe operacje ścigania jak akcja COBRA III, która doprowadziła do konfiskaty produktów pochodzących z nielegalnego handlu dziką fauną i florą oraz zatrzymania handlarzy, a także zwróciła uwagę opinii publicznej na fakt, że nielegalny handel dziką fauną i florą jest poważną przestępczością zorganizowaną;
53. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia budżetu CITES, aby organizacja mogła rozszerzyć działania monitorujące i oznaczanie gatunków; w tym względzie wyraża ubolewanie, że w latach 1992–2015 sześć państw członkowskich wciąż nie uregulowało płatności na rzecz CITES;
54. z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że plan działania UE w ogromnym stopniu przyczynia się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju określonych w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, który został uzgodniony przez szefów państw na szczycie ONZ we wrześniu 2015 r.;

UE jako rynek przeznaczenia, miejsce pochodzenia i punkt tranzytowy

55. zauważa, że CITES, rozporządzenie UE w sprawie drewna oraz ramy regulacyjne UE dotyczące połowów NNN są ważnymi narzędziami regulowania międzynarodowego handlu dziką fauną i florą; wyraża jednak zaniepokojenie z powodu braku ich właściwego wdrażania i egzekwowania oraz wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wspólnych i skoordynowanych wysiłków na rzecz zapewnienia skutecznego wdrażania; wyraża ponadto zaniepokojenie z powodu luk w obecnych ramach regulacyjnych w odniesieniu do gatunków i podmiotów; wzywa zatem UE do przeglądu istniejących ram prawnych, aby uzupełnić je o zakaz udostępniania i wprowadzania do obrotu, transportu, nabywania i posiadania dzikiej fauny i flory nielegalnie pozyskanej w państwach trzecich; uważa, że takie przepisy mogłyby ujedynolnić obowiązujące ramy prawne UE i że ich oddziaływanie na szczeblu międzynarodowym mogłoby odegrać kluczową rolę w ograniczaniu nielegalnego handlu dziką fauną i florą na świecie; w tym kontekście podkreśla, że takie przepisy muszą zapewnić pełną przejrzystość w odniesieniu do wszelkich zakazów handlu gatunkami, jeżeli jest on uznawany za nielegalny w państwie trzecim, aby dać pewność prawa osobom prowadzącym legalną działalność handlową;

56. podkreśla, że polowania w celu pozyskania trofeów myśliwskich przyczyniły się do powszechnego zanikania populacji gatunków zagrożonych wymienionych w załącznikach I i II do konwencji CITES, i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do przyjęcia podejścia ostrożnościowego do przywozu trofeów myśliwskich z gatunków chronionych na mocy unijnych rozporządzeń w sprawie handlu gatunkami dzikiej fauny i flory, do wspierania dalszego wzmocnienia unijnych przepisów regulujących przywóz trofeów myśliwskich do państw członkowskich UE oraz wprowadzenia wymogu pozwoleń na przywóz trofeów z wszystkich gatunków wymienionych w załączniku B do rozporządzenia (WE) nr 338/97;
57. pochwała deklarację z Pałacu Buckingham z 2016 r., w której sygnatariusze reprezentujący linie lotnicze, firmy spedycyjne, operatorów portów, agencje celne, organizacje międzyrządowe i organizacje charytatywne zajmujące się ochroną przyrody zobowiązali się do podnoszenia standardów w sektorze transportu, ze szczególnym uwzględnieniem wymiany informacji, szkoleń pracowników, usprawnień technologicznych i współdzielenia zasobów wśród przedsiębiorstw i organizacji na całym świecie; wzywa wszystkie strony do pełnego wdrożenia zobowiązań tej deklaracji; zachęca państwa członkowskie do propagowania dobrowolnych zobowiązań na wzór deklaracji z Pałacu Buckingham w innych obszarach, zwłaszcza w sektorze finansów i handlu elektronicznego;
58. apeluje o wprowadzenie na szczeblu europejskim całkowitego i natychmiastowego zakazu handlu kością słoniową, w tym „przedkonwencyjnymi” okazami kości słoniowej i rogów nosorożców, ich wywozu lub ponownego wywozu na i poza terytorium UE; apeluje o wdrożenie mechanizmu służącego ocenie konieczności wprowadzenia podobnych środków ograniczających w odniesieniu do innych gatunków zagrożonych wyginięciem;
59. zauważa, że uregulowania UE mające na celu zapobieganie połowom NNN, odstraszanie od nich i ich eliminowanie wywarły pewien wpływ, ale zaznacza, że należy poprawić ich wdrażanie, aby nie dopuścić do wprowadzania ryb z nielegalnych połowów na rynek europejski; proponuje, aby państwa członkowskie UE zapewniły większą spójność i skuteczność w kontrolowaniu dokumentów połowowych (świadectw połowowych) oraz ładunków (zwłaszcza z krajów uznawanych za kraje wysokiego ryzyka), aby zagwarantować legalność połowów;
60. podkreśla znaczenie angażowania sektora prywatnego w walkę z nielegalnym handlem dziką fauną i florą za pomocą samoregulacji oraz społecznej odpowiedzialności biznesu; uważa, że identyfikowalność w całym łańcuchu dostaw jest niezwykle istotna dla legalnego i zrównoważonego handlu o charakterze komercyjnym lub niekomercyjnym; podkreśla potrzebę współpracy i koordynacji na szczeblu międzynarodowym, jak również pomiędzy sektorem publicznym i prywatnym, a ponadto wzywa UE do wzmocnienia istniejących instrumentów kontroli, w tym wykorzystania mechanizmów identyfikowalności; uważa, że sektor transportu powinien odgrywać centralną rolę, na przykład dzięki wprowadzaniu systemu wczesnego ostrzegania i wykrywania; zwraca uwagę na istotną rolę, jaką mogą przy tym odegrać partnerstwa publiczno-prywatne;
61. wzywa państwa członkowskie, by oprócz kontroli granicznych wymaganych na mocy rozporządzenia (WE) nr 338/97 zagwarantowały wykonanie rozporządzenia na poziomie krajowym przez regularne kontrole handlowców i właścicieli zezwoleń, w

tym sklepów zoologicznych, hodowców, ośrodków badań naukowych i szkółek, jak również monitorowanie takich sektorów jak moda, sztuka, medycyna i catering, w których mogą być wykorzystywane części roślin i zwierząt pochodzących z nielegalnego handlu;

62. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia natychmiastowych konfiskat wszelkich przejętych okazów oraz do opieki nad przejętymi lub skonfiskowanymi żywymi okazami oraz ich przywracania do naturalnych siedlisk w centrach ratunkowych dostosowanych do potrzeb poszczególnych gatunków; wzywa Komisję do zapewnienia wytycznych w celu dopilnowania, by wszystkie centra ratowania dzikiej fauny wykorzystywane przez państwa członkowskie miały odpowiedni standard; ponadto wzywa UE i państwa członkowskie do zapewnienia tym ośrodkom właściwego finansowania;
63. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia krajowych planów postępowania z żywymi skonfiskowanymi okazami zgodnie z załącznikiem 3 do rezolucji przyjętej na konferencji CITES 10.7 (Rev. CoP15); podkreśla, że państwa członkowskie powinny zgłaszać wszystkie skonfiskowane żywe okazy do bazy EU-TWIX oraz że należy publikować ogólne sprawozdania podsumowujące, a ponadto że państwa członkowskie powinny zapewnić urzędnikom odpowiedzialnym za egzekwowanie prawa szkolenia z zakresu dobrostanu i bezpieczeństwa w ramach postępowania z żywymi zwierzętami; wzywa UE i państwa członkowskie do przeznaczenia odpowiedniego wsparcia finansowego dla centrów ratowania dzikiej fauny;
64. wzywa państwa członkowskie do rozważenia systemów „pozytywnej listy” gatunków, w ramach których gatunki egzotyczne byłyby oceniane obiektywnie według kryteriów naukowych pod kątem bezpieczeństwa oraz zdolności do handlu i hodowli w charakterze zwierząt domowych;

o

o o

65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.